

Milí přátelé,

má dobrovolná služba se pomalu chýlí ke konci. V tomto dopise bych se chtěla s vámi podělit o zkušenosti, které jsem získala mimo projekt, ve kterém dobrovolničím. Jsou to zážitky, které mi otevřely pár z mnoha utajených, pro můj dojem z Afriky velmi důležitých, pohledů na ni.

Začnu zkušeností, kterou jsem byla obohacena v nedalekém salesiánském centru, v němž se uskutečňuje program pro mládež zvaný Lovematters (Záležitosti lásky). Tamější salesiáni, dobrovolníci a různí hosté se snaží mladým lidem pravdivě sdělit všechno o tom, co souvisí se vztahy, sexualitou, hodnotou lidského života, zdravím apod., a pomoci jim tak vybudovat správný žebříček hodnot a vyvarovat se zbytečných bolestných životních situací. V týdnu, ve kterém jsem mohla tento projekt poznávat, tam bylo 60 třináctiletých kluků pocházejících z lepších životních podmínek než děti, o které pečujeme v naší škole. Bylo pro mě přínosné poznat zase jinou skupinu lidí. Pozitivně mě překvapovaly reakce těchto kluků na otázky nejrůznějších témat, i to, jak upřímně se někteří dokázali sdílet. Bylo jasně vidět, jak se den ode dne měnil jejich pohled na spoustu věcí a jak jim to dodávalo zdravé sebevědomí a dobré odhodlání. Tento projekt vznikl v roce 2001, a tak už je znám po velké části Jihoafrické Republiky a o účast na něm je velký zájem. Nemůže být pochyb o tom, že přináší hojné ovoce a mnoha způsoby doslova zachraňuje životy...

Nejsilnější zážitek pro mě bylo svědectví Tommyho. Jedna rodina založila v Johannesburgu domov pro sirotky a mj. jim zprostředkovává adopci. Teď už je to velký projekt, na jehož chodu se kromě zmíněné rodiny, která si několik dětí sama adoptovala, podílí i mnoho dobrovolníků z celého světa. Tommy je jedno z těchto adoptovaných dětí. Tento albín černochoch byl ve dvou letech nalezený na zahradě u psí boudy. Vídala ho tam paní, která chodila okolo do práce. Protože věděla o projektu, vzala ho a odnesla k této rodině. Tommy býval často nemocný a lékaři brzy zjistili, že je HIV pozitivní (v těhotenství nakažený od své maminky). Teď je Tommymu 19 let a o své budoucnosti mluví s optimistickou perspektivou. Díky lékům žije „normální“ život a o svém příběhu svědčí už od svých 13 let na mnoha místech světa. Víím, že v naší škole jsou děti s AIDS, ale nevím (a některé ani sami nevědí) konkrétně, o které se jedná. Proto bylo velmi silné potkat někoho, koho se to týká a otevřeně o tom mluví. Tím spíš to muselo být obohacující a určitým způsobem povzbuzující pro kluky, kteří se s touto bolestnou realitou setkávají na každém kroku.

Znovu jsme s Magdou byly navštívit paní, která založila ve Finetown projekt na pomoc lidem s postižením. Zmiňovala jsem se o tom ve svém VIII. dopise. Pověděla nám úžasný příběh své cesty k založení této organizace a s nadšením mluvila o své práci, respektive službě lidem. Sepsala jsem si její povídání a příkládám ho k dopisu pro ty, kteří by si ho chtěli přečíst. Moc pro mě toto setkání znamenalo!

Co se našeho projektu týká, tak ve čtvrtek 23.5. proběhlo oficiální otevření školy (stále však není zcela dostavená). Přijel i otec arcibiskup, aby požehnal třídy.

Na začátku května nám přibyla kolegyňka dobrovolnice z Kanady. V rámci svého studia sociální práce tu stráví tři měsíce.

Mně zbývají necelé tři týdny, ještě jednou se vám ozvu, abych vám sdělila, jak jsme to tu uzavřely, bude to už ale pravděpodobně z Moravěnky drahé :).

Vaše Anežka

